

ligt. Jeg fremhæver dette med saa meget større Styrke, som jeg i Sommer havde Lejlighed til at gøre en bedrøvelig Erfaring om, hvorledes en Regel som den foreslaaede kan komme til at virke i Praksis. Jeg gik en Dag en Tur paa Strandvejen, paa venstre Side af Vejen, og uden at jeg havde lagt Mærke til det, kom der bag fra en Cyklist kørende i rasende Fart paa samme Side af Vejen. Han havde hørt, at man skulde køre forbi andre vejfarende ved at køre til venstre, og kørte saa paa mig med al sin Kraft og slyngede mig hen ad Landevejen, idet han samtidig kørte sig selv i Vejgrøften. Jeg er vis paa, at det foreliggende Forslag vilde mangfoldiggøre saadanne Sammenstødstilfælde.

Jeg kommer nu til Bestemmelsen om den tændte Lygte. Den ærede Ordfører fremsatte derom adskillige Bemærkninger, som løb ud paa, at han helst vilde være Lygten aldeles kvit. Jeg tror dog, at de Fodgængere, der færdes paa offentlig Vej om Aftenen eller i Mørke, sætte megen Pris paa, at Cyklisterne kunne ses i Frastand, saa at det bliver muligt at tage sig i Agt og undgaa Sammenstød. Efter Forslaget kan det af Politimesteren paabydes, at Cyklisterne skulle være forsynede med Lygte i Kjøbenhavn, Frederiksberg, Kjøbenhavns Amts nordre Birk, samt Købstæderne. Paa Landevejene skulle Cyklisterne ikke være pligtige til at have Lygte. Nu ved man dog, at medens Gaderne og Vejene ere oplyste i Købstæderne, ligge Vejene paa Landet hen i Mørke, efter Solnedgang. Naar Cyklisten saa har Lov til med „en efter Forholdene afpasset Fart“, det vil sige saa hurtigt, det er ham muligt, lydløst at fare afsted, uden at have nogen Lygte tændt, hvordan skulle da Fodgængerne bjærge sig? Det er klart, at Lovkoncipisten som nærmeste Kilde har benyttet det kjøbenhavnske Cykle-Reglement af 4de August forrige Aar; men han har kun udeladt alt det deri, som beskytter Fodgængerne, og disse udgøre dog det overvejende Flertal af Befolkningen, medens Cyklisterne kun ere et Mindretal. Angaaende Lygten bestemmer den nævnte Vedtægt for København, at ved Kørsel paa offentlig Gade eller Vej skal enhver Cykle i Tiden, fra Gadelygserne tændes, og indtil de slukkes, være forsynede med en tændt Lygte. Lygten skal være anbragt foran paa Cyklen, og saaledes, at Lyset kan ses paa Afstand. Lygtens forreste Glas skal være ufarvet. Efter det foreliggende Forslag, er der intet til

Hinder for, at Lygten kan anbringes bag ved Cyklisten og være forsynet med et hvilket som helst Slags Glas, som han finder for godt. Jeg vil indrømme den ærede Ordfører, at som denne Bestemmelse er affattet i Forslaget, kunde man lige saa godt undvære den og stryge den helt. — I Vejforordningen af 1793 § 88 findes en saalydende Bestemmelse: „Paa de Veje, som ere beplantede med Alleer, maa ingen ride paa Kanten mellem Træerne og Grøften; men denne Plads skal alene være forbeholdt Fodgængere“. Den Ret have vi Fodgængere nu haft i over 100 Aar; nu komme de ærede Forslagsstillere og foreslaa, at „paa Fodstierne mellem Grøfterne og Træerne langs Hovedvejen bør de cyklende altid vige ud for Fodgængere“. Der følger af denne Bestemmelse, at disse Fodstier, som i over 100 Aar have været forbeholdte Fodgængere, nu skulle aabnes for Cyklist, de skulle have lovlig Ret til at køre der, saa meget det behager dem. I § 1, 1ste Stykke, hedder det, at „paa Gangsti og Fortov kan Cyklekørsel tilstedes af den Autoritet, under hvilken Gangstien eller Fortovet sorterer“. Det er ikke ganske klart, hvorledes efter Forslaget Forholdet mellem „Fodstier“ og „Gangstier“ skal opfattes. Jeg troede hidtil, at Fodstier og Gangstier vare saa noget nær det samme; men det er ikke Tilfældet efter Forslaget, thi „Fodstier“ skulle staa aabne for Cyklist, men at køre paa „Gangstier“ skal der en Tilladelse til fra „den Autoritet, under hvilken Gangstien sorterer“. Jeg finder nu Anledning til at spørge den ærede Ordfører, hvilken Autoritet her er tænkt paa. Hvad er det for en Autoritet, under hvilken Gangstier og Fortove sortere? Er det Vejbestyrelsen, altsaa Kommunalbestyrelsen, eller skal det ogsaa her være Politimesteren, der skal have Ret til at aabne Gangstier og Fodstier for Cyklekørselen? — Endvidere maa jeg fremhæve, at efter den gældende Ret er det ikke tilladt hverken for Fodgængere, for kørende eller for ridende at benytte den offentlige Vej til Sportsplads. Dersom Fodgængere faldt paa at forvandle en offentlig Vej til Skueplads for Fodsport og t. Eks. vilde øve Boldtspil paa saadanne Steder, vilde de meget hurtigt faa med Politiet at skaffe, og hvis kørende vilde prøve paa at foranstalte Kapkørsel paa offentlige Veje, vilde Politiet ligeledes hurtig skride ind. Men efter Forslaget skulle Cyklisterne have Adgang til at bruge de offentlige Veje til Kapkørsel. Der forlanges kun, at vedkommende Politimester giver sin Tilladelse dertil.